

(CAT)

ARA LES IMATGES BROTARAN COM FLORS O JENNIFER IN PARADISE

CICUTA (ADRIÀ APARICIO I DAVID FONT)

DIJOUS 7 DE NOVEMBRE, 16-20:30H

Com a tòpic de la bellesa, hi ha res més típic que una bona posta de sol? Fellini respon aquesta pregunta a la pel·lícula *E la nave va* amb un mar fet amb grans llençols de plàstic negre agitats per ventiladors i una posta de sol de cartró pedra. Dues dones s'ho miren emocionades i una exclama: "Que bonic que és, sembla un decorat!". Cultura versus natura, una dialèctica antiga que amb la vida moderna és repensada des del rococó que s'ocupa de la vida més que no pas de la història, el romanticisme i després el realisme que s'ocupen dels sentiments personals i la quotidianitat. La natura retorna com un origen perdut.

Durant milers d'anys l'ésser humà s'ha esmerçat a adaptar la natura a les seves necessitats. Extramurs el bosc era un lloc perillós. L'expressió plàstica més explícita d'aquesta lluita la tenim en el jardí francès barroc, on els camins s'omplen de sauló per ofegar les *males herbes*, els arbustos esdevenen laberints geomètrics i els arbres figures perfilades i simètriques contra tota lògica agronòmica. Quan finalment tots els racons del món són "coneguts" i totes les seves forces naturals temperades per les màquines

i la ciència, hom retorna la mirada a la natura; ara com quelcom amic i íntim, primigeni, però tot està ja fatalment contaminat d'artifici, d'aquí ve la metàfora d'*E la nave va*.

Cicuta encara aquesta pregunta amb la *posta de sol ideal* arreu del món, a través de la ciència electrònica i ciberespacial. Un parèntesi sobre el seu nom que ara em ve al cap: cicuta, la que va prendre *voluntàriament* Sòcrates per mantenir la coherència i Don Cicuta, personatge còmic de la prehistòria televisiva de TVE al programa *1, 2, 3... responda otra vez*, un personatge amarg –com la cicuta– per fer riure.

La posta de sol és una excusa per engegar la retransmissió d'algun fenomen paradisiac, alguna cosa vista en línia, al moment, des de diverses càmeres web instal·lades arreu del món per gaudir en temps real de les postes de sol. És una xarxa *readymade* aliena a Cicuta, però de la qual Cicuta se n'aprofita. Inevitablement el mitjà digital imposa la seva pròpia realitat tant en l'utilitatge –cables, pantalles, tripodes, adaptadors mecànics i digitals– com en la forma de "pintar" la imatge, i Cicuta s'hi abona,

traslladant la imatge d'una eina a una altra per distorsionar-la i fer-ne una altra cosa, real en la seva naturalesa pictogràfica. Veiem aquí el mestratge, potser adquirit atmosfèricament, de Nam June Paik i les seves pioneres distorsions electromagnètiques sobre els televisors de tub, l'ús de la llum reverberant dels magnetoscòpis PAL de 625 línies, sinònim de realitat per sobre de la pel·lícula de clorur de plata, amb un poder resolutiu cent vegades més alt en el detall però lluny de la immediatesa.

Cicuta recull la imatge real del ciberespai i la va filtrant d'una pantalla a una càmera de vídeo, d'aquesta a un mòbil i d'aquí de nou a la pantalla. Una degradació creativa que ens rememora la *Xerox Music* d'Eugènia Balcells. En l'acte de fer tot això, l'utilatge i la manipulació que se'n fa es magnifica i adopta una naturalesa escultòrica, els tècnics Cicuta se solapen en la seva tasca amb la cadena de distorsió digital a través de salts a l'espai: espai real entre la pantalla de la paret i la càmera de vídeo, i la del seu visor amb el mòbil i així... La posta de sol i Jennifer han desaparegut, ens queda l'acció, ben real, de Cicuta: una acció de *matar* la imatge? El nom ens hi mena.

PD: Cicuta ens parla tota l'estona d'una *posta de sol ideal*, si bé al final (o al principi) en la seva publicitat duradora, el cartell imprès, ens exposa una imatge *gastada*, un fons de pantalla a la manera de Windows, en concret una rèplica econòmica. Una praderia de plàstic amb núvols de cotó al migdia, que, ves per on, amb un moderat maquillatge de Photoshop té un origen real i precís en algun lloc dels antípodes. Una broma semiòtica, un homenatge a Fellini?...

Joan Casellas
Teià, 21 d'octubre del 2019
Amb un llaç groc i alçat

- ⁱ *E la nave va*. Pel·lícula de Federico Fellini de l'any 1983. Durada: 132 min.
- ⁱⁱ *Xerox Music*, d'Eugènia Balcells, 1981. Xerox va ser la primera marca comercial de fotocopiadores. A diferència dels sistemes digitals que permeten clonacions sense distorsió, els aparells electrònics analògics generen una pèrdua d'informació en cada còpia si s'estableix una cadena de còpies de còpies fins a la desaparició total o distorsió de la imatge *original*.